

El suro

(ALDC, V, 1065. El suro)

El *suro* és l'“escorça de la surera, molt gruixuda, lleugera i impermeable” o un “tros d'escorça de la surera” (DIEC); deriva del llat. *SŪBER*, que significava ‘alzina surera’ i ‘suro’, a través de l'etapa **suwre*, convertit en **suwro* i *suro* (var. [θ]uro 100, 108, 132) per assimilació de la vocal final a la velar tònica (com *cuire* > *cuïro*, *motlle* > *motllo*); per a la distinció de la [o] o [u] final, veg. *PALDC*, IV, mapa 471 (per a la mateixa distinció o no en posició pretònica, veg. *PALDC*, I, mapa 5, i en posició pretònica seguida de iod, veg. *PALDC*, II, mapa 111). Notem dues var.: *suiro* (o *siure* 9, 86, 101) i *siure*; la primera es pot explicar a partir de la fase **suwro* (o **suwre*) per diferenciació de [uw] > [uj]

(com *plourà* > dial. *plourà*, i semblantment al port. *cousa* > *coïsa*); i la segona, *siure*, per ser un manlleu a l'oc., on *SŪBER* > *süwre* > *siure*, pel pas de *ü* > *i*, freqüent en aquesta llengua (cf. *PŪLICE* > **piu[z]e* > *piu[z]e* ‘puça’). *Rusca* 46, 52 deriva del llat. tardà gà·lic *RUSCA* ‘escorça’ (cf. *rusc* ‘casa d'abelles’ perquè es feia amb l'escorça de l'alzina).

Corxo és un manlleu al cast. *corcho*, on deriva del llat. *CŌRTICE* ‘escorça’, potser a través del mossàrab (*DECH*). *Suro* és mot normatiu des del *DG₁*, 1932, per a designar els dos conceptes; *rusca* hi designa l'escorça de la surera.

